

ZÖRGETŐ

Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem. (Jel 3.20)

4. oldal: Forrás – *Karácsonyi gondolatok*

6. oldal: Forrás – *Missziói gondolat a 2020-as esztendőre*

10. oldal: *Miért szeretem – Mephisto*

12. oldal: Forrás – *Advent, Karácsony és a Jelenések könyve*

14. oldal: *Gyermekeknek – A suszter manói (Grimm mese)*

Köszöntjük Olvasóinkat!

Idén második alkalommal jelenik meg a Zörgető.

Mindig fontosnak tartottam, hogy mivel miénk az újság, a mi írásaink jelenjenek meg benne.

A készítés előtt és közben is sokat gondolkodtam, milyen lesz a karácsonyi szám, lesz-e elég cikk. Gondoltam, ha nem, kipótlom az interneten talált írásokkal, hisz a Zörgetőnek meg kell jelennie.

Ahogy közeledett a határidő vége, jobbnál jobb cikkek érkeztek, és Istennek hála nem kellett idegen anyaghoz nyúlni. (Kivétel a mese és egy vers).

Hálásan szeretném megköszönni azoknak a testvéreknek, akik alkalomról-alkalomra hűségesen írnak az újságba, gondolataikkal gazdagítanak minket.

Ugyanakkor bátorítanám a Kedves Olvasókat, hogy osszák meg velünk, mit gondolnak a világról, Istenről. Minél többen készítenénk, annál gazdagabb lenne a Zörgető.

Tarkán szép a mező, ahogy a közmondás mondja, így a Zörgető is akkor lesz igazán jó, ha több látásmód találkozik benne.

Ugyanakkor jó lenne, ha Olvasóink valamely formában eljuttatnák véleményüket az Újságról. Nagyon kevés visszajelzést kapunk, így nem tudjuk mi jó, mi nem, min kéne változtatni.

Végül, de nem utolsó sorban mindenkinek áldott békés karácsonyi ünnepeket kívánok.

KISS ISTVÁN
szerkesztő

GONDNOKI HIRDETÉSEK:

„ti magatok is mint élő kövek épüljetek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által.”
1Péter 2,5

Kedves Rákosfalvai Testvérek!

Idén ünnepelhattük templomunk felszentelésének 90. évfordulóját. Bő 90 évvel ezelőtt a rákosfalvai reformátusok az

Álmos vezér téri általános iskolában tartották alkalmukat. Égett bennük a vágy, hogy saját templomuk lehessen. Számos nehézség után a fővárostól kapott telken, a gyülekezet jelentős anyagi hozzájárulásával 1928. októberében megkezdődött az építkezés. A gyülekezeti tagok lehetőségeihez képest, fizikai erejüket sem kímélve vettek részt a templom építésében. Ennek gyümölcseként 1929. május 12-én templomszentelésre készült a gyülekezet. Az építés után nem sokkal követ-

kezett egy világháború és egy kommunista diktatúra. Ez idő alatt mindig voltak olyan elhívott lelkipásztorok, tette kész presbiterek és hűséges gyülekezeti tagok, akik imádságukban, tetteikkel, életük bizonyoságtételével hordozták a gyülekezetet. Hitték azt, hogy Isten akarataiból áll e helyen a templom, az Ő akarata, hogy Rákosfalván református gyülekezet legyen. Az ő hitük és tetteikészségük nélkül nem lehetnénk ma itt. Személyük, nevük az eltelt súlyos évtizedek alatt már-már feledésbe merült, ám mégis itt vannak közöttünk. Munkájuk és imádságuk beépültek a templom falaiba, hálával és köszönettel tartozunk hűségükért, és imádkozhatunk, hogy méltó örökösökként tovább tudjunk szolgálni ezen a helyen.

Ma már természetesnek vesszük, hogy van templomunk, hogy vasárnapról vasárnapra felhangzik Isten ígéje. Pedig mindez nem természetes, nem magától értetődő!

Bár feladataink nem mérhetők a templomépítő elődeinkéhez, a munka, az aratni való most is sok, a munkások száma éppen hogy elégséges. Ezért kérem azokat a testvéreket, akiket gyülekezeti szolgálatra indít Isten Szentlelke és bekapcsolód-nának a gyülekezet szolgálóinak közösségébe, keressen engem, vagy a gyülekezet lelkipásztorát. Építsük közösen gyülekezetünket!

Szeretném kérni a testvéreket, hogy a gyülekezetre, mint lelki otthonukra

tekintsenek. Hordozzák imádságban a gyülekezet lelkipásztorát, szolgálói közösségét, az igehirdetést és a hétközi igei alkalmakat, a gyermek és ifjúsági munkát. Lehetőségek szerint vegyenek részt ezeken, hiszen értünk, a mi lelki épülésünkre szolgálnak. Míg a vasárnapi igehirdetés a tágabb gyülekezet közös ünne-

pe, a hétköznapi alkalmakon (bibliaóra, szépkorúak alkalmá, ifjúsági bibliaóra, filmklub, stb.) lehetőség van kisebb csoportokban megosztani egymással igei látásunkat, személyesebbé tehetjük kapcsolatainkat, egymás által építhetjük hitünket.

Végezetül szeretném kifejezni köszönetemet annak a szolgáló közösségnek, akik egész évben hűségesen köztünk voltak, imádságban hordozták a gyülekezetet, a közösségünkért végzett szolgálataikkal, adományukkal hozzájárultak gyülekezetünk fenntartásához, épüléséhez.

GÉRCZEI ZOLTÁN
gondnok

Karácsonyi gondolatok

„Ne félj kicsiny nyáj, mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot.” Lk.12:32

A karácsony nem időpont vagy időszak, hanem az életünk minden napján együtt lenni azzal az Isteni jelenléttel, Krisztussal, aki karácsonykor született a földre számunkra. Isten békességét és jóakarátát belülről megélt ember, nem elveszett, hanem megtaláltatott, nem vétkes, hanem megtisztult, nem kiszolgáltatott, hanem egyre inkább egységben él. Tudatosan döntött, Krisztust ismerő ember sokféle lehet, de nem biztos, hogy Jézus lelkületét is elfogadta. Bűnbánatunk legyen tisztán látás és Isten látása egyben, békességszerzés, egy csepp mosoly a szomorúság sivatagában.

Rájövünk évek alatt, hogy az emberek világa mesterségesen takarja el Isten országát önmaguk elől és boldogság után bolyongva, sokféle hatásnak tesszük ki magunkat, mire Isten érintését a Krisztusban megéljük. Az ember saját világának teremtőjeként önnön teremtésének hatása alatt él, ezért akar, szeret, harcol, marakodik és sír.

Isten teremtésében az ember nem szorul ezekre a dolgokra és rájön semmit nem ér el vele, csak nagyobb káoszt teremt maga körül és mindig a másik lesz a hibás. Áldozatnak fogja érez-

ni magát, aki jót akart és nem értették meg. Megérteni nem tudja az embereket és önmagát sem, mert elveszik ebben az illúzióban, és önsorsrontó lesz.

Láthatjuk Krisztus miért lesz majd a kereszten, hogy leleplezze az emberről színjáték, igazság-szeretet játszmáját, amit saját és mások bűnössége és bol-

dogtalansága körül táncol, miközben bűnösnek mondja megmentőjét, Krisztust és kivetíti rá minden baját, önmaga pedig Isten ítélője lesz.

Kivetítjük a problémáinkat az emberekre, a világra, a politikára, a vezetőre, a lelkivezetőre, az egyházra, Istenre, de semmi sem oltja el szomjunkt, hogy valaki elvigye a szenvedést helyettünk.

Kell az a bárány, ha nem Isten báránya, akkor a fekete bárányokra szükség

van, vagy a mindenkori szelídekre, akiket majd jobb sorsunk érdekében feláldozunk, és a győztesek írják majd a történelmet.

Isten jól tudja ezt és túljár a hatalmasok eszén és megszegyeníti a bölcseket bölcsességükben. Nem keresi az emberek számító imádatát, és nem gyönyörködik az önmagát istenítő emberek kultuszában, ha a nevét emlegetik is. A szeretetnek kultusza lett, és imádjuk a mammont, Isten csak marketingfogás.

Jézus ezért volt egyszerű és közvetlen, és inkább lett a bűnösök barátja, mint az igazak klubjának tagja. Nem is hagyták békén, születésekor már az életére törték, később is ólalkodva figyelték, mit szól és cselekszik, hogy igazolhassák magukat és hitüket. Mindenki figyelte hogyan töri meg a szombatot, miként hagyja a lábát hajával törülő nőt Istent szerető ember példájának, még akkor is, ha a város megvetettje volt feslett élete miatt, de Krisztust szerette és megbocsátattak vétkei.

A karácsonykor nem a jóságos szeretet az Isten, hanem az Isten maga, aki jóságos, aki szeret bennünket és látja bennünk az ő kicsiny lélekszikráját és újra indítja szeretetből szeretetbe, ami elveszett, és megtaláltatik, aki már senkinek sem kell.

Szeretünk tetszelegni, ha jók vagyunk és elveszünk gonoszságainkban, mint

mások felett ítélkezők, és kérlelhetetlenül igazak vagyunk és irgalmatlanok. Mindig a saját képünkre akarjuk a világot formálni és nem ismerjük fel az Isteni bölcsesség közepét, csak a végletekben érezzük jól magunkat. Szeretünk vagy gyűlölünk, lelkesek vagyunk majd lelketlenek, igazak és a végén bűnösök.

Isten embere se nem igaz, se nem bűnös, hanem Istenben tapasztaló, megigazított, nincs kategória amibe beleillene, mint ahogy Krisztus is szétfeosztette a róla kialakuló képzeteket, és több és más volt azoknál, botránkoztató és felkavaró is egyben. Cselekvő, csodatevő, elkéső és hallgatag, a templom szentségtelenítője, szenvedésből szabadító és maga is szenvedő!

Az olvasó kinek tartja magát? Mit mondanak róla az emberek? Krisztusban az ember végre önmaga lehet, aki Istenben ismeri fel lényét, és elfelejtheti, mit mondott magáról és mások mit mondtak róla, nem számít! Engedd, hogy a halottak eltemessék halottaikat. Te kövess Engem, mondja Krisztus, ha megállsz megint visszaváltozol, és elveszel, ezért születtem meg neked és benned, hogy ne változz vissza! Boldog Karácsonyt, mindig most kezdődik az út, és folytatódik, ne állj meg! Ne változz vissza!

CSENKI ANDRÁS
lelkipásztor

Missziói gondolat a 2020-as esztendőre

„Nyugodt lesz az életed, bölcsesség és tudomány teszi szabaddá és gazdaggá, az úr félelme lesz a kincse.” Ézsaiás 33:6

Isten előtt bennünk van a remény és a hit és a nehézségek láttán a dolgok feladása. Nem a meghátrálás emberei vagyunk, hanem Isten által tanítottak, akik ismerik megigazító kegyelmét, Isten bölcsességének kikutathatatlan mélységeit, szeretetének gazdagságát, aminek erejét tapasztaljuk mindennap. Ezt kell bátran tovább adnunk jó kedvvel és cselekedetek valóságával, nem elfelejtve, hogy lehet, nem mi leszünk az aratók és a gyümölcsök élvezői.

Bölcsességet és Isteni tudományt kell az emberek lelkébe elrejtteni, hogy az élő Isten jelenléte lakozzon bennük gazdagon, hogy megismerjék őt, minden élethelyzetben dicsőítsük és lássuk meg mérhetetlen dicsőségét. Megfoghatatlan univerzális igazságok helyett, személyesen Istenben gyökerező élettel tudunk gyümölcsöket teremni.

Békességet adok nektek, nem úgy ahogy a világ adja, hanem ahogy Isten készíti el egy közösség számára, igében, jelenlétben, szolgálatokban, személyes kapcsolatokban, küzdelmekben, útkeresésekben, csalódásokban és elakadásokban. Az Úr félelme, szeretetének záloga, ami tiszteletet, imádatot, hódolatot je-

lent, ami által életünk belegyökerezik a szőlőtőbe és az életnek folyamai hatják át elszáradt tagjainkat. Kincsünknel található meg szívünk, ezért a gyülekezet kincse, nem az anyagiak, nem a lelki alkalmak, nem a vezetők, nem a lelkipásztor, hanem Isten, aki kincsként ragyog át mindezekben és rácsodálkozhatunk, ha tényleg Ő a kincsünk.

Egyébként elfáradnak a legkülönbek is és elveszítik fényüket, minden kincs, bölcsesség megfakul és minden tudomány kevés lesz, hogy szabadok legyünk és Istenben nyugodt életünk legyen.

Minden gondolatunkban ott van a lehetőség a felfedezésre, Istennek való engedés örömeinek gyakorlására, ennek az útjait és módjait mindig megtalálni, gyakorolni kell és örömmel kifejezni egy közösségben. Mindenkinek jó szolgálatot kívánok, Isten vezetésének

való engedelmesség örömét, a gyülekezet életében gyakorlati szolgálatot.

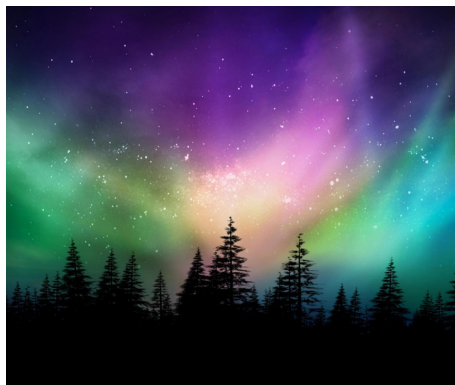
Szolgáljunk egymás felé Isten iránti szeretetből tudván azt, hogy a munkánk nagy jutalma van, és ne lankadjunk el Isten szabadító erejének kimutatásával, hogy mindenki megismerje tudományát és bölcsességét és annak gazdagságát. Vidámságot, szeretetet, örömet találhatunk, amit cselekedettel, figyelemmel és jószággal, türelemmel, intéssel tudunk kifejezni, szeretetben szolgálva mindenki előtt. Imádságban hordozva a gyülekezet életét, a szolgálatokat, embereket, nehézségeket, és közösségünk minden alkalmára áldást kérünk.

Istenünk a Te békességedet kérjük, hogy erőnk megsokszorozódjék és cselekedeteinkben bölcsesség és tudás gyarapodjék, Isten ismerete gazdagodjon közöttünk.

Kérjük el a mindennapokra Isten vezetését, és ezáltal megkaphatjuk a tudást és a bölcsességet, Krisztus jelenlétének gazdagságát.

Az elmulasztott alkalmak sosem térnek vissza, de az Isten mindig jelen van életünkben, így megbocsát, segít, és újból cselekvésre biztat minket! A cselekedetekben járjunk elől és akkor a bölcsesség nem tesz felfuvalkodottá bennünket.

CSENKI ANDRÁS
lelkipásztor

ADVENT

Biztosan tudom, hogy eljössz...

Bár kopár a tér
A mosolyok hidegek
A Nap fárad
A napok fáradtak
A mandula keserű
A gonoszság édes
A kötelek szakadnak

Hadd mondják, hogy nem.
Én tudom.

Elfolyó egek alatt,
mérgező vizek között.
Koldusköpenyben érkezel.

Megfogod kezem és viszel.
Nem érdekel hová.

KISS ISTVÁN

Karácsonyi merengő

„S jutott eszembe számtalan szebbnél szebb gondolat...” A karácsonyról írni nem egyszerű feladat. Ezerszer elmondott részletek, kívülről és belülről ismert ige, csontig lerágott történet. Istálló, jászolbölcső, csillag, pásztorok, napkeleti bölcsek/királyok, arany, tömjén, mirha, angyalok, égi szózat... Karácsonyi bevásárlás, jajmitvegyekajándékba, bejgli, karácsonyfa, gyertya, csillagszóró, mézeskalács, sütés-főzés, szaloncukor, fadísztítás... Bibliai és világi kellékek kavaládja – mindenkinek ismerős.

A karácsonyt a leglátványosabban a gyerekek várják. Milyenek ők? Akik elhiszik, hogy a Jézuska hozza az ajándékot. A hazugság és az igazság ugyanúgy eladható nekik. Ők még ártatlanok, a gondolataik formálhatók, és megfelelő módszerrel bármit el lehet ültetni beléjük. Majd ahogy nagyobbak lesznek, talán megértik, hogy a karácsony egy születésnap. És talán rájönnek, hogy bár vannak díszek, terített asztal, ajándékok, ünnepi hangulat, egyetlen hiányzó láncszem van: az ünnepe. És talán elhiszik az igazságot is: születésnapot ünneplünk, Jézus születését.

Sajnos azonban a felnőttek elfelejtették, hogy igazából mit is ünneplünk karácsonykor. A felnőttek (akik fejből jól ismerik a karácsony bibliai oldalát, tevékenységből meg a világi oldalát) színes-

díszes, mézes-mázas alkalommá tették a karácsonyt.

Talán a legtöbben még a felnőttek közül se tudtak továbblépni a jászolban fekvő Jézuskánál, aki pelenkásan bekúszik a szobába titokban, és ajándékokat dugdos a karácsonyfa alá. Jézus közben felnőtt, és csodásabb lett, mint valaha. Közben eltelt 2000 év, és nagyobb csodákat művelt ebben a világban, mint amit a legtöbben elképzelni tudnának! Nem kell a karácsonyt lebutítani, még egy gyermek számára sem. Még ők is megértik, milyen hamis az ünnep az ünnepe. Talán a legtöbben még nem is tudták, hogy a karácsony 2000 éve született, és sokak számára még mindig gögicsélő kisgyermek. Még ők is megértik, milyen csodás az ünnepe, aki nem ajándékot vár, hanem Ő ajándékoz meg a tiszta, hamisítatlan szeretettel, aminek az utánzatát csak próbáljuk megélni.

Sok ember ragadt benne a Jézuskakorszakban, és sosem jutott el a Megváltó Jézusig. És miközben sokan ott állnak a karácsonyfa mellett, olyan kényelmessé vált egy mesévé lett történetben hinni, elmerengeni a gyertya fényében, a csillagszóró szikrázásában, a múlt karácsonyok emlékeiben, és soha nem továbblépni. Mert a továbblépés azt jelentené, hogy Jézus nemcsak megszületett karácsonykor, hanem élt és halt értünk. Akkor a karácsony nem egy bezárt és

keretek közé szorított ünnep lenne, hanem valaminek a kezdete, aminek van folytatása is. Akkor lehet, hogy a gyermek számára tovább kellene mondani a történetet, hogy Jézus élt, Jézus felnőtt, Jézus cselekedett és tanított, Jézus szenvedett és meghalt, és Jézus harmadnap feltámadt a halálból. Akkor – ha ez igaz – életváltás kellene jöjjön. Akkor épp a karácsony kellene, hogy egy induló lépés legyen új utak, új élet felé.

Ha az ünnepelt, a felnőtt, keresztment és feltámadott Jézus nem kap helyet a karácsonyunkban, pont az ünnepetet zárjuk ki. Merjünk továbblépni mindannyian!

Blog-bejegyzés alapján
LAKATOSNÉ MOLNÁR JUDIT

Várom az ünnepeket

Nekünk nem olyan fontos,
hogy hol vagyunk
Mert erről már mindent tudunk
A főterekekről nyílnak a kis utcák
Az egyikben benne vagyunk

Benne vagyunk, bent vagyunk
Ennyi az egész
Behunyom szemeim, s lehet
Hogy ennél már jobb nem lehet.

Nekünk nem olyan fontos,
hogy kik vagyunk
Mert erről már mindent tudunk
A szavak mögött lehet a jelentés
Az egyikben benne vagyunk

Benne vagyunk, bent vagyunk
Ennyi az egész
Behunyom szemeim, s lehet
Hogy ennél már jobb nem lehet.

Benne vagyunk, bent vagyunk
Ennyi az egész
Behunyom szemeim veled
Várom az ünnepeket

MOHAI TAMÁS

(A vers az East, -magyar progresszív rock zenekar- egyik dalának szövege. Egyik kedvencem, aki teheti, hallgassa meg valamely videómegosztón. – a szerk.)

Mephisto

(A filmről illetve, hogy jelenik meg benne a Faust-téma)

A Mephisto egy magyar, színes játékfilm, amit 1981-ben mutattak be Szabó István rendezésében. A film Oscar-díjat is kapott a legjobb idegen nyelvű film kategóriában. A főszereplőt Hendrik Höfgen, Klaus Maria Brandauer alakítja, aki Németországban nagyon híres színésznek számít. A filmet Klaus Mann (Thomas Mann fia) regénye alapján készítették.

A film egy Hendrik Höfgen nevezetű színészből szól, aki egy kevésbé ismert hamburgi színházban végzi a hivatását, de nem éri be ennyivel és el akar indítani egy igazi karriert. Színésztársai közül magasan kiemelkedik. A színtársulatban nem tudja kibontakoztatni a nagy tehetségét, hiszen csak kabarészerű jelenetekben játszik, egy nap viszont fontos támogatóra talál, akinek segítségével beindíthatja karrierjét. Politikai nézetei miatt szembekerül nemzetiszocialista színésztársával, Miklasszal (Cserhalmi György) és ellenségekké válnak. Ezután a Berliini Állami Színházba hívják, ahol megkapja Mephisto szerepét, amiről annyit álmodozott. Ebben az időben kerül a náci párt hatalomra, ezért Höfgen kénytelen a nemzetiszocialistákkal együttműködni, így elhagyja egész addigi életét és a hatalom eszköztárává válik. Sorra elárulja társait és

egyéb bűnös tettekre szánja rá magát, azért hogy a színészi tehetségét kibontakoztathassa.

A főszereplő karakterét többféleképpen is lehet értelmezni. Én azt a verziót találom a leghitelesebbnek, amelyikben Hendrik Höfgen teljes mértékben Faust útját járja be. Egyesek szerint Mefisztóhoz kapcsolódó tulajdonságokat is felmutat a karaktere, hiszen nem véletlenül játssza a filmben ezt a szerepet. Szerintem viszont pont, hogy azért küzd, hogy olyan legyen, mint Mephisto, de sosem lehet olyan. A filmből nekem az jött le egyértelműen, hogy Hendrik Höfgen, Fausthoz hasonlóan egy gyenge, szerencsétlen ember, aki pénzre és hírnévre vágyik, és ezen értékekért képes akármit megtenni. A film kulcsfontosságú jelenete az, amikor a Berlinben bemutatott Faust darab után Hendrik Höfgen felmegy a páholyba, ahol találkozik a német tábornokkal, aki gratulál neki a csodálatos Mephisto alakításért. A beszélgetés után kezét fognak egymással, ami a Faust történetben, az ördöggel kötött szerződéshez hozható párhuzamba, hiszen itt is eladja saját magát a nagyhatalomnak. Innentől kezdve ő abban a hitben él, hogy amit csinál, az jó. A hírnévért és a színjátszásért bármit képes megtenni. Eközben

nem veszi észre, hogy a hatalom csak eszközként használja. Mielőtt felfogná, hogy mi történik, sorra vesztí el társait és egyedül marad. A film utolsó jelenete szerintem a legkifejezőbb az egész alkotásban. A tábornok elviszi Höfgen abba a stadionba, ahol a berlini olimpiát rendezik majd és beállítja a közepére és rávilágítja az összes reflektorfényt. Höfgen nem tud szabadulni a fényből, vagyis a hatalom befolyásából és most érzi először, hogy valami nincs rendben. Szinte mindent elért, de a nemzetiszocialisták kezében van és ez ellen semmit nem tehet. Höfgen legnagyobb hibája igazából az volt, hogy mindent figyelmen kívül hagyott és egyedül a színeszetre koncentrált. Nem érdekelte, milyen eszközökkel akarja megvalósítani céljait. Ezt az utolsó jelenetet zseni-

álisan megoldotta Szabó István, ezért nem véletlen, hogy Oscar-díjat kapott a film. Goethe Faustjával ellentétben itt nem derül ki végül mi lesz Höfgen sorsa, de valószínűleg nem tud kiszabadulni ebből a csapdából. Párhuzamként hozható az is, hogy a Faust történetben és ebben a filmben is a főszereplő karaktere számunkra szimpatikusként jelenik meg, de a végére már nem annyira sze-

rethető, hanem inkább már sajnálatra szorul. Höfgennek ellentétben, Miklasz a nemzetiszocialista színész, aki gyerekeket oktatót a fasizmus alapelveire, a film végére egy nagyon lelkiismeretes emberré válik. Hitler intézkedései után Miklasz rájön, hogy félreismerte a nemzetiszocialistákat és ezek után el kezd ellenük tüntetni. A németek elfogják és kivégzik, így az ő sorsa szomorú-

an ér véget, de mégis sokkal hősiesebb, mint egykori színészársának, Hendrik Höfgennek.

Összefoglalva a film magában hordozza a Faust-téma fontosabb szereplőit, illetve cselekményét. Nekem nagyon tetszett ez a film, mert olyan emberi értékeket mutatott fel, amelyeket mostanság nem nagyon veszünk figyelembe.

KISS BENEDEGÚZ

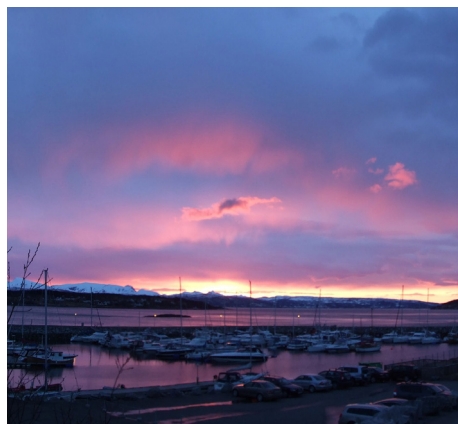
Advent, Karácsony és a Jelenések könyve

Jogosan merülhet fel a kérdés, mi köze a Jelenések könyvének Adventhez és Karácsonyhoz. A közös pont a várakozás; az advent, majd a karácsony Jézus megérkezése, a Jelenések könyve pedig Krisztus visszatéréséről, és az azelőtti időkről szól. Ez utóbbival foglalkozunk mostanában a bibliaórákon. Ez a kis írás még arról is szól, hogy milyen fontos a gyülekezet életében a bibliaóra!

A Jelenések könyve az a könyv, amelyet egyedül nagyon nehéz helyenként megérteni. Gyakori, hogy ezért ki is hagyjuk, még ha a bibliaolvasó kalauz szerint is haladunk. A bibliaóra az a hely, ahol meghallgatjuk a lelkipásztorunk magyarázatát, de meg is beszélhetjük, kérdezhetünk is. Ez a templomban nem lehetséges. De mit is mond Pál apostol a Rómaiakhoz írt levélben a gyülekezetnek: „...szeretnék látni benneteket, hogy megerősítetekre valamilyen lelki ajándékot adjak nektek, vagyis, hogy együtt bátorodjunk meg közöttetek egymás hite által, a tietek és az enyém által.” Isten ma is szól hozzánk, ma is ez a cél vezeti az igehirdetőjét. Csak nyitott füllel, szívvel, igeéhséggel és mozgó lábbal élni kell a lehetőséggel csütörtökönként.

Arra is gondolnunk kell, amire szintén Pál apostol tanít: „Áron is megvegyétek az alkalmatosságot, mert a na-

pok gonoszak.” (Ef.:5:16.) Mit is jelent az, hogy a napok gonoszak? Van olyan, amit még ma megtehetsz, de holnap már nem. A napok telnek, sőt manapság sokszor úgy érezzük, rohannak. Vissza nem forgathatóak. Az idő nem vég nélküli.

A Jelenések könyvét az idős János apostol írta az első század végén, amikor a rómaiak száműzték hitéért, Jézus evangéliumának hirdetésért Patmosz szigetére. Ott adta Isten látomásban neki, hogy Krisztus visszajövele előtt mi fog történni. Sok ebben a könyvben a szimbólum, ezért is nehéz megérteni. Be kell látnunk, hogy sokan sokféleképpen értik, magyarázzák, de mi avval foglalkozzunk, ami világos, egyértelmű, ránk vonatkozó. A könyv célja a vigasztalás is, akkor íródott, amikor a keresz-

tények a hitükért üldöztettek, ölettek János környezetében is.

Kiderül a könyvből, hogy ők, akik nem tagadták meg hitüket, biztosan üdvözültek lesznek. Övék az „élet koronája”. De minden időkből érvényes, hogy: „Boldog ember, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját, amelyet az Úr megígért az Őt szeretőknek.”

A könyv célja az is, hogy megtudhassuk, mi vár a bálványimádó emberre. Ez intelem is, elrettentés. A mi érdekünkben van, miattunk. Mindig előfordult, előfordul, hogy Jézust megismerő emberek is hitehagyottá válnak. Mert a világ minden hamisságával vonzó, tetszik, mert az érvényesülést is jelent. A pénz és a hatalom csábítása az erősebb.

A mai ember számára igen fontos a jólét. De nem mindegy, hogy milyen áron. Az sem, hogy csak az én jólétem-e a cél? Mit felelünk majd, ha ott állunk az ítélkező Krisztus előtt? Nagyon érthetően olvashatunk az utolsó ítéletről a Máté evangélium 25. részében, így kezdődően:

„Amikor az Emberfia eljön dicsőségében, és vele az angyalok mind, akkor odaül a dicsősége trónjára. Összegyűtenek eléje minden népet, és elválasztja őket egymástól.” Mindezt az alapján, hogy: „...éheztem, és enni adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen

voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám.”

Ezt mondja Jézus azoknak, akik ezt megtették „eggyel is a legkisebb atyámfával”: övék az örök élet. Akik meg nem cselekedték meg, az olyan, mintha Őrajta nem segítettek volna. Tehát érthető a tanítás, csak nem egyszerű megtenni; sok a kifogásunk, felmentésünk, mert ehhez minden embert Krisztus legkisebb atyafiának kéne tekintenünk! Ez maga a keskeny út! Nem könnyű, nem egyszerű, de törekednünk lehet erre. Isten segítségével, sok imával, és gyakori kéréssel: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” (Ap. Csel. 9:6.)

Még egy nagy előnye is van; nem kell tolakodnunk az utunkon, és sohasem leszünk magunk, mert jön velünk Krisztus. Ez annyira csodálatos! Karácsonykor, Krisztus születésének ünnepélésekor arról se feledkezzünk meg, hogy Krisztus visszajön, amint el is mondunk sokszor a gyülekezettel az Apostoli hitvallásban: „...” lészen eljövendő”... Erre is kell gondolnunk, mert annyi öröm, jó is van a világunkban, és ehhez mi is hozzájárulhatunk, mert ne csak a szájunkkal valljuk meg Krisztust, hanem az életünkkel is. Elkeserednünk nem kell, mert naponta fordulhatunk az Atyához, és kérhetjük az erőt ehhez is. Az Atya maga a szeretet, ezt adjuk tovább!

KISS ANTÓNIA

A suszter manói

(Grimm mese)

Volt egyszer egy suszter, értette a mesteriségét, szorgalmasan dolgozott. Hogy, hogy nem, a végén mégis úgy tönkrement, hogy nem maradt egyebe, mint egyetlen pár cipőre való bőre. Abból este kiszabta a cipőt, hogy majd másnap elkészíti; tiszta volt a lelkiismerete, nem sokat emésztette magát a jövődön, gondolta, majd lesz valahogy, tisztességes ember csak nem pusztul éhen; lefeküdt, és békességgel elaludt.

Másnap jó korán fölkelt, és neki akart ülni a munkájának; hát ott áll: készen az asztalán a pár cipő. A suszter ámult-bámult, nem tudta, mit szóljon a dologhoz. Kezébe vette a cipőt, alaposan végignézte, minden varrást, minden szögelést apróra megsejmelte; nem volt azon semmi hiba, nincs az a mestermunka, amelyik különb lehetett volna. Hamarosan vevő is jött. Nagyon megtetszett neki a cipő. Fölpróbálta: éppen ráillett a lábára.

– Mintha csak nekem készítették volna! – mondta örvendezve, és mert úgy találta, a suszter keveset kér érte, valamivel többet adott az áránál, pontosan annyit, hogy éppen két párra való bőr tellett ki belőle. A suszter este ezeket is szépen kiszabta.

„A többi munkát majd megcsinálom holnap reggel – gondolta –, ráérek a dologtól.”

De mire másnap fölkelt, készen állt két pár cipő, neki a kisujját sem kellett megmozdítania. Vevő is akadt mind a kettőre, jól megfizettek értük, s a suszter, a pénzen most már négy párra való bőrt vásárolhatott.

Harmadnap reggel azt a négy pár cipőt is készen találta. S így ment ez tovább napról napra, hétről hétre. Amit este kiszabott, az reggelre elkészült. A cipész hamarosan tisztos jövedelemre tett szert, és megint jómódú ember lett belőle.

Karácsony táján egy este szokása szerint ismét kiszabta a másnapi cipőkhöz a bőrt, aztán, mielőtt lefeküdtek, azt mondta a feleségének:

– Hallod-e, lelkem, mi lenne, ha ma északa fönmaradnánk, és meglesnénk, ki az, aki ilyen szorgalmasan segít nekünk a műhelyünkben?

Az asszony ráállt a dologra, hiszen maga is sokat töprengett már rajta, csak hát nem mert előhozakodni vele az urának. Mécesst gyújtott, és föltette a szekrény tetejére, aztán elbújtak a sarokban. Onnét figyelték, hogy lesz, mi lesz.

Mikor a toronyban éjfél ütött az óra, egyszer csak valami kaparászást, topogást, izgést-mozgást hallottak; az ajtó egyarasznyira kinyílt, és két kedves kis manó surrant a szobába. Se szó, se beszéd, odaültek a suszter asztalkájához,

fogták a kiszabott bőroket, és munkához láttak. Olyan fűrgén, olyan ügyesen dolgoztak, parányi kis ujjukkal olyan szaporán varrtak, tűztek, hogy a suszter azt sem tudta, hová legyen ámulatában.

A manók addig egy szempillantásra sem hagyták abba a munkát, míg a cipők el nem készültek, és fényesre pucolva ott nem sorakoztak az asztalka mellett. Akkor egyet fűtlyentettek, s illa be-
rek! – eltűntek.

Másnap reggel azt mondta a suszterné asszony:

– Meg kell hálálnunk ezeknek a manóknak, hogy jómódba juttattak minket. Pucéron szaladgálnak az istenadták, még jó, hogy meg nem fagnak! Tudod, mit? Varrok nekik ingecs-két, kabátkát, mellényt, nadrágot, kötök nekik harisnyát is, te meg csinálj mindegyiknek egy pár szép kis cipőt.

Egész nap ezen dolgoztak; az asszony kezében szaporán járt a kötőtű, csattogott az olló, készültek a kis ruhák, az ember meg a széken kuporgott, és kalapált, szögelt, forgatta a kaptafát, míg a kis cipőket meg nem csinálta. Este aztán a kiszabott bőr helyett az ajándékokat rakták oda az asztalra; szépen elrendeztek mindent, elbűjtak a sarokban,

és kíváncsian lesték, mit szólnak majd a manók.

Azok szokás szerint pontban éjfélkor meg is jelentek, és tüstént dologhoz akartak látni. Hanem ahogy az asztalra esett a pillantásuk, lecsapták a szerszamaikat és azt sem tudták, mihez kapjanak, mit simogassanak, minek örvendezzenek. Egykettőre bebűjtak a kis ruhákba, felhűzták a kis cipőt, fűtlyentgettek, rikkantgattak, egyszerre csak cincogva nótázni kezdtek.

Ugye, milyen csinos fiúk vagyunk? Többet bizony nem is suszterkodunk!

– énekelték; körül táncolták az asztalt, szökdécseltek, ugrándoztak, végűl aztán kiperdűltek a szobából.

Nem is jöttek vissza soha többet.

A suszternak pedig élete végűg jól ment a sora mindig volt munkája, és minden sikerűlt neki, amihez csak hozzakezdett.

ALKALMAK, ELÉRHETŐSÉGEK

ALKALMAINK:

Istentisztelet:

vasárnap 10 órakor

*(Minden hónap utolsó vasárnapján
úrvacsora osztás)*

Gyermek istentisztelet:

vasárnap 10 órakor

*(az Istentisztelettel egy időben
a gyülekezeti teremben)*

Biblia óra:

csütörtök 18 órakor

Ifi óra:

péntek 18:30 órakor

HIVATAL NYITVATARTÁSI IDEJE:

Kedd 09:30–12:30-ig

Csütörtök 16:00–19:00-ig

Péntek 09:30–12:30-ig

ELÉRHETŐSÉGEINK

CSENKI ANDRÁS *lelkipásztor*

Cím: 1106 Budapest, Kerepesi út 69.

Telefon: 06-30/227-6675

e-mail: rakosfalva@gmail.com

www.rakosfalva.net

Mindenkit szeretettel várunk gyülekezetünkbe!